

אור הזוהר

גליון מס' 581 | ויצא התשפ"ג
מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש
הגליון מוקדש להצלחה בכל העניינים של ענת חנה בת רחל הי"ו

פתח אליה ואמר "וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ בְּזוֹהַר הַרְקִיעַ". בזה החיבור שלך, שהוא "ספר הזוהר", מזיו של עולם הבינה שהיא תשובה. לאלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה "ספר הזוהר", יצאו עימו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם "ה' בְּרַד יִנְחֵנוּ, וְאִין עִמּוֹ אֵל נְכַר!" (הקדמת תימוני הזוהר)

חלום יעקב – דרש וסוד

"וַיַּחְלֵם, וְהִנֵּה סֵלֶם מָצָב אֲרָצָה". מה זה סולם? הדרגה שאר הדרגות תלויות בה, והוא יסוד העולם (ספירת היסוד). "וְרָאֲשׁוּ מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה", שכך הוא דרכו להתקשר עימו. "וְרָאֲשׁוּ מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה", ראשו של אותו סולם. ומי הוא ראשו? זה שכתוב בו "ראש המטה" (המיטה הוא כינוי למלכות, ואילו ספירת היסוד היא כראש של המלכות), משום שהוא ראש למיטה הזו וממנה מאיר.

"מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה", משום שהוא סיום הגוף, ועומד בין (העולם) העליון והתחתון, כמו שהברית הוא סיום הגוף ועומד בין הירכיים והגוף, ועל זה "מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה".

"וְהִנֵּה מְלֶאכִי אֱלֹהִים עֲלִים וְיָרִידִים בּוֹ", אלו הממונים של כל העמים, שהם עולים ויורדים בסולם הזה (לשלוט במלכות). כשישראל חוטאים, נשפל הסולם הזה ועולים אותם הממונים. וכשישראל מכשירים את מעשיהם, מתעלה הסולם הזה, וכל הממונים יורדים למטה ועובר שלטונם. הכל עומד בסולם הזה. כאן ראה יעקב בחלומו את שלטונו של עשיו ואת שלטון שאר העמים.

דבר אחר, "וְהִנֵּה מְלֶאכִי אֱלֹהִים עֲלִים וְיָרִידִים בּוֹ", במי? באותו ראשו של אותו סולם. שכשמתלק ראשו ממנו (כשספירת היסוד לא מעבירה השפע מעולמות עליונים למלכות) - הסולם נכנע, ועולים כל הממונים. וכשמתחבר הראש באותו הסולם - הסולם מתעלה, וכל הממונים יורדים. והכל דבר אחד.

(ויצא, דף קמ"ט)

"וַיַּחְלֵם וְהִנֵּה סֵלֶם מָצָב אֲרָצָה וְרָאֲשׁוּ מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה". החלום הוא אחד משישים דרגות של נבואה. סולם - שראה את בניו עתידים לקבל תורה בהר סיני. "סֵלֶם" זה סיני בגימטריה, משום שהוא נעוץ בארץ ועולה לשמיים, וכל המרכבות הקדושות והמחנות העליונים, כולם יורדים לשם עם הקב"ה כשנתן להם את התורה.

והכל ראה (יעקב בחלומו): ראה את מטטרו"ן זקן הבית ששולט בכל אשר לו (ממונה על עולם היצירה), שהוא עומד בשלטון על העולם הזה, בשלטון של שם שד"י (אחד משמות הקב"ה השולטים במלכות), ועולה למעלה אל המקום שיעקב הושלם בו לאחר מכן (ספירת התפארת, שם הוי"ה). וראשו של שם שד"י זה מגיע השמימה (שמיים הוא כינוי לז"א, שמרכזו התפארת). כיוון שהגיע ועלה למקום ההוא, הושלם ונקרא באותו שם של ריבונו הוי"ה.

"וְהִנֵּה מְלֶאכִי אֱלֹהִים עֲלִים וְיָרִידִים בּוֹ". אותם המלאכים הקדושים שקרובים למלכות עולים, ואתם האחרים שאינם קרובים יורדים. ועוד, בו (במלאך מטטרו"ן) הם עולים ויורדים. כשהוא עולה, עולים עימו. כשהוא יורד, יורדים עימו.

"מְלֶאכִי אֱלֹהִים" - שתיים עשרה מרגליות טובות, והן: מיכאל"ל, קדמיאל"ל, פדא"ל, גבריא"ל, צדקיא"ל, חסדיאל"ל, רפאל"ל, רזיאל"ל, סטוריה"ה, נוריא"ל, יפיאל"ל, ענאל"ל. והם עולים כשהוא עולה, ואלו יורדים כשהוא יורד. ועוד, כל אותם ששולטים בשלטון העולם הזה עולים על ידו, וכל אותם שיורדים יורדים על ידו, כולם בסולם הזה. הוי"ה שולט על הכל, שכתוב "וְהִנֵּה ה' נָצַב עָלָיו".

כשהתעורר, כתוב "אִין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים זֶה שֶׁעַר הַשְּׂמַיִם". "בֵּית אֱלֹהִים" ודאי, והוא השער להיכנס פנימה (להיכל המלך, היכלו של הקב"ה), שכתוב "פִּתְחוּ לִי שַׁעַר צֶדֶק אֲבֹא בָּם אוֹדָה יְהוָה. זֶה הַשַּׁעַר לַהֲיָהּ", "זֶה שֶׁעַר הַשְּׂמַיִם" - והכל אחד.

(ויצא, סתרי תורה, דף קמ"ט)

ש"ב	ח'פ"ה	ת"א	ירושלים	
16:18	16:03	16:16	16:00	הדלקה
17:17	17:13	17:15	17:14	מוצ"ש
17:51	17:46	17:49	17:53	ר"ת

עפ"י לוח ישיבת כסא רחמים

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון לחצו כאן
הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה תואה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, דודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.

כל מה שבארץ כך גם למעלה, ואין לך דבר קטן בעולם הזה שלא תלוי בדבר אחר עליון שהתמנה עליו למעלה, משום שכשמתעורר זה שלמטה, מתעורר אותו (הכוח) שהתמנה עליו למעלה, שהכל נאחז זה עם זה.

אין דבר בעולם הזה שלא תלוי בעולמות עליונים

אצלנו, נתעסק בדברי תורה, שכל מי שעוסק בדברי תורה ומשתדל בה, זוכה להמשיך אותה עימו.

בעודם הולכים ראו איש אחד שהיה בא, ועלם אחד עימו רוכב על כתפו. אמר רבי יצחק, ודאי שהאיש הזה הוא יהודי, וכדי לזכות אנשים הוא בא. אמר רבי ייסא, נזכה אנו בו בראשונה.

כשהגיע אליהם, אמר רבי ייסא, איפה הכלי עם מאכלי הדרך (שכשהיו יוצאים לדרך, היו לוקחים כלי מיוחד עם אוכל לפי הצורך)? אמר, כדי שיזכו בו אנשים (ע"י מתן צדקה), שהרי יש לי שני בנים, והגיע הצבא לעיר ונשבו, וכעת אני הולך כדי שיזכו בהם בני אדם (ויעזרו בפדיון הבנים). זכו עימו ונתנו לו לאכול (גם צדקה וגם מזון).

בינתיים פתח אותו יהודי ואמר, "את קרבני לחמי לאשי" וגו'. הקורבן של הקב"ה בכל יום כדי לזון את העולם ולתת כלכלה למעלה ולמטה, שהרי בהתעוררות שלמטה מתעורר למעלה, ובזה מתכללים כל אחד ואחד כראוי.

"את קרבני לחמי" – זהו שכתוב "אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלב". "לאשי" – זהו שכתוב "אכלו רעים" וגו'. ומה הקב"ה צוה לעורר מזון למעלה (שפע הארה) כדי לעורר מזון למטה (צדקה ועזרה לזולת) מהמזון ההוא – מי שנותן לקיים נפש על אחת כמה וכמה שהקב"ה מברך אותו, ויעיר לו מזון שלמעלה, ויתברך העולם בשבילו.

אמר רבי יצחק, ודאי זה הסוד כראוי, ויפה אמר. אמר רבי ייסא, ודאי על זה אמר אותו, שלא יזלזל אדם בשום אדם אחד בעולם, בשתי צורות זכינו לאיש הזה.

פתח ואמר, הפסוק הזה אמר רבי אלעזר, "את קרבני לחמי לאשי". "את קרבני" – הסוד של כנסת ישראל, שכתוב "את" דוקא (כנסת ישראל שהיא המלכות, כוללת הארות של כל העולמות, מ-א' ועד ת', ולכן רמוזה במילה את).

"קרבני" – זהו קורבן וקשר להתקשר. "לחמי" – זה המזון שבא מלמעלה בהתעוררות שלמטה. "לאשי" – להכליל שאר החיילות האחרים (במלכות) שהצטרפו להיזון כל אחד ואחד כראוי לו. "ריח ניחח" – זה הרצון והקשר שאוחז את הכל בסוד העולם העליון.

"תשמרו להקריב לי במועדו", מי הוא "מועדו"? בזמן שמתעורר אברהם לעשות רצונו, שכתוב "וישכם אברהם בבקר", ובזמן שנעקד יצחק על גבי המזבח, שאותה השעה היתה בין הערביים (ע"ס זה תוקן אמירת הקרבנות בשני מועדים אלו, בשחרית ובמנחה).

וכתוב "תשמרו להקריב לי במועדו", בימין (בחסד) ובשמאל (בגבורה), כמו שנאמר באברהם (שחרית) ויצחק (מנחה), והכל בסוד עליון.

אמר רבי ייסא, אלמלא לא באתי לכאן אלא לשמוע הדברים הללו – די לי! אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא! על זה כתוב "ועמך כלם צדיקים, לעולם יירשו ארץ, נצר מטעי מעשה ידי להתפאר!" (ויצא, דף קס"ד)

"וילך ראובן בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה". רבי יצחק פתח ואמר, "מה רבו מעשיך ה', כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך". הפסוק הזה ביארוהו בכמה מקומות. אלא מי יכול למנות את מעשי הקב"ה, שהנה כמה צבאות ומחנות שונים זה מזה שאין להם חשבון (מספר), שאי אפשר לספור, וכולם בפעם אחת, כמו פטיש שמוציא זיקים לכל הצדדים בפעם אחת, כך הקב"ה מוציא כמה מינים ומחנות משונים זה מזה, שאין להם חשבון, וכולם בפעם אחת.

בוא ראה, בדיבור וברוח יחד נעשה העולם, שכתוב "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם". "בדבר ה'" – זה הדבור. "וברוח פיו" – זו הרוח. זה בלי זה לא הולך, ונכללים זה עם זה, ויוצאים מהם כמה צבאות לצבאות, ומחנות למחנות, והכל בפעם אחת.

בוא ראה, כשרצה הקב"ה לברוא את העולמות, הוציא אור נסתר אחד. מהאור ההוא יוצאים ומאירים כל אותם האורות שהתגלו, ומאותו האור (הם) יוצאים, והתפשטו ונעשו ממנו שאר האורות, והוא (האור) העולם העליון.

(וכנגד) כל מה שבארץ כך גם למעלה, ואין לך דבר קטן בעולם הזה שלא תלוי בדבר אחר עליון שהתמנה עליו למעלה, משום שכשמתעורר זה שלמטה, מתעורר אותו (הכוח) שהתמנה עליו למעלה, שהכל נאחז זה עם זה.

בוא ראה, כתוב "תני נא לי מדודאי בנך". לא הדודאים הם שילדו את רחל, אלא הקב"ה מגלגל את הדבר על ידי אותם דודאים כדי שיצא יששכר, שאוחז בתורה יותר מכל השבטים, משום שהרי רחל, האחוזה ביעקב, לא השאירה אותו ללאה. זהו שכתוב "המעט קחתך את אישי, וכתוב לכן ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך".

הם גרמו שיצא יששכר לעולם, משום שמעלה (יששכר) הריח של התורה לפני הקב"ה, וזהו שכתוב "הדודאים נתנו ריח", וכו'. וכתוב "וישכב עמה בלילה הוא". "הוא" ודאי (לשון נסתר), והרי פרשוהו, שהעולם העליון הוא שנסתר ולא נגלה, משום שהרי התורה יוצאת מהעולם העליון, ויששכר נאחז בו, ועל כך קוראים לו עץ החיים, העץ שלאותם החיים העליונים שנקרא הוא ולא אתה.

ואם תאמר שהדודאים הללו פתחו את מעיה של רחל – לא, שהנה כתוב "וישמע אליה אלהים ויפתח את רחמה". הקב"ה ולא דבר אחר. משום שאותם הדודאים, אף על פי שכוחם למעלה, באותו הכוח שלהם לא מתמנה (כלול) פקידת הבנים, שהרי הבנים תלויים במזל, ולא בדבר אחר. ואם תאמר שהנה הם נבראו לחינם – לא, שהרי אפילו לדבר הזה הם סיוע לאותם שמתעכבים, ואינם עקרות, ולא נגזר עליהם אלא במזל.

(ויצא, דף קנ"ו)

עבודת השם של האדם

רבי יצחק ורבי ייסא היו הולכים בדרך. אמר רבי ייסא, הנה שכינה

אשריהם ישראל שהקב"ה נתן להם תורת אמת להשתדל בה ימים ולילות, שהרי כל מי שמשתדל בתורה, יש לו חירות מהכל, חירות מן המוות, שלא יכול לשלוט עליו, משום שכל מי שמשתדל בתורה ונאחז בה, נאחז בעץ החיים

התורה הקדושה היא הביטוח המקיף של האדם

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה". רבי אבא פתח ואמר, "אשרי שמרי משפט עשה צדקה בכל עת" – אשריהם ישראל שהקב"ה נתן להם תורת אמת להשתדל בה ימים ולילות, שהרי כל מי שמשתדל בתורה, יש לו חירות מהכל, חירות מן המוות, שלא יכול לשלוט עליו, משום שכל מי שמשתדל בתורה ונאחז בה, נאחז בעץ החיים.

ואם מרפה את עצמו מעץ החיים, הנה עץ המוות שורה עליו ונאחז בו. זה שכתוב "התְּרַפִּית בְּיוֹם צָרָה, צַר כְּחֻקָּה". "התְּרַפִּית" – אם מרפה ידיו מן התורה.

"בְּיוֹם צָרָה צַר כְּחֻקָּה", מה זה "צַר כְּחֻקָּה"? צַר כֹּחַ – (כ"ה) – כינוי לשכינה, והכוונה להחלשת כוחה, שהרי היא תמיד לימין, ושמירתה תמיד על בן אדם כאשר הולך בדרכי התורה, ואז דוחה את הרע החוצה שלא יקרב אל האדם ולא יוכל לקטרטג לו.

וכשאדם סוטה מדרכי התורה ומרפה ממנה, אזי "צַר כֹּחַ כ"ה", משום שאותו הרע, שהוא השמאל, שולט על האדם, ודוחה את ה"כה" הזו החוצה, עד שדוחק אותו מקום בצרה.

דבר אחר, "צַר כְּחֻקָּה" – שכאשר בן אדם אוחז בדרכי התורה, נאהב למעלה ונאהב למטה, והוא אהוב של הקב"ה, כמו שנאמר "ו-ה' אָהַב", שהיה אהוב של הקב"ה, ואוהב אותו. וכשאדם סוטה מדרכי התורה, אזי "צַר כֹּחַ כ"ה", צַר שְׁלוֹ ובעל שנאה הוא אליו, ושולט עליו אותו שנקרא רע, עד שמקטרטג בו בעולם הזה ובעולם הבא [1].

בוא ראה, הרע הזה, שהוא יצר הרע, שולט על העולם בכמה צדדים, וכמה שלטון יש לו בעולם, והוא נחש תקיף שחטא בו אדם, ונכשלים בו בני העולם ומושכים אותו עליהם.

בוא וראה, כשהוא שולט, הוא שולט על הגוף. וכיוון ששולט על הגוף, יוצאת ממנו הנשמה, משום שהגוף נטמא, והנשמה עולה, ואין שולט עליו עד שנוטל רשות, ועל כן הוא קָץ של השמאל, שיש קָץ לימין ויש קָץ לשמאל, והקָץ של השמאל הזה הוא קָץ כל בשר (המוות), ועל כן הוא קָץ של השמאל.

והרי פְּרִשׁוּהָ, שיש קָץ לימין ויש קָץ לשמאל, והקָץ של השמאל הזה הוא קָץ כל בשר. נקרא קָץ כל בשר, ולא נקרא קָץ כל רוח, זה פְּנִימִי (החסד) וזה חִיצוֹנִי (הדין), זה ימין וזה שמאל, זה קדוש וזה טמא, והנה פרשוה.

ובוא וראה, הסוד העליון הקדוש של האמונה, הסוד של עולם הזכר ועולם הנקבה, וכל קודש הקודשים בו נמצא, וכל סודות האמונה מכאן יצאו, וכל החיים וכל החירות, וכל הטובות וכל האורות הם מכאן, וכל הברכות וטללי נדבות, וכל האהבה של האהבות הכל מהצד הזה, סוד הדרום [2]. (ויצא, דף קנ"ב)

עד כמה צריך הגבר לכבד את אשתו

פתח בן אחד שלו [1] ואמר, "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", היינו שכתוב "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו". דבר אחר, "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" – רמז כשיצאו ישראל מבית המקדש והוגלו בין העמים, כמו שנאמר "ויצא מן בת ציון כל הדרה", וכתוב "גִּלְתָּה יְהוּדָה מֵעַנְי" וגו'.

פתח האחר הקטן ואמר, "ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש" וגו'. מה זה "ויפגע במקום"? (משל) למלך שהולך לבית הגבירה, צריך לפגוש אותה ולבשם אותה בדברים, כדי שלא תמצא אצלו כהפקר (אלא תהיה מכובדת על ידו). ולא עוד, אלא שאפילו יש לו מיטה של זהב וכסות מרוקמות מעשה רוקם לישון בהם, והיא מתקנת (מכינה) לו מיטתו מאבנים בארץ, ובחדר של תבן, יעזוב את שלו וילון בהם, לעשות לה נחת, וכדי שיהיה הרצון שלהם יחד בלי אונס (כפייה) [2].

כמו שלמדנו כאן, שכיון שהלך אליה, מה כתוב? "וילן שם כי בא השמש", להראות שאסור לו לאדם לשמש מיטתו ביום. "וילקח מאבני המקום וישם מראשיתו וישכב במקום ההוא", כדי לתת לה נחת, שאפילו אבני הבית האהובים לפניו ללון בהם, שכתוב "וְיִשְׁכַּב בְּמִקוֹם הַהוּא".

בכה רבי יצחק, וחייר ושמת. אמר, אלו המרגליות תחת ידיכם, ולא אלך אחריכם? אמרו לו, אתה תלך לדרכך, ואנו נכנס לעיר להילולא של בני זה. אמר רבי יצחק, עכשיו יש לי ללכת לדרכי.

הלך לו וסידר את הדברים לפני רבי שמעון. אמר רבי שמעון, ודאי יפה אמרו, והכל נאמר בקב"ה. אמר, הדברים הללו הם מבני בניו של רבי צדוק החלש. מה הטעם שנקרא חלש? משום שארבעים שנה התענה על ירושלים שלא תחרב בימיו, והיה מפרש על כל דבר ודבר של התורה סודות עליונים, ונותן בהם דרך לבני העולם להתנהג בהם.

אמר רבי יצחק, לא היו (עברו) אלא ימים מועטים עד שפגשתי אותו האיש, ובנו הקטן עמו. אמרתי לו, איפה בנך האחר? אמר לי, עשיתי לו הילולא, ונשאר עם אשתו. כיון שהכיר אותי אמר לי, חייך שלא הזמנתי אותך לחתונת בני משום שלושה דברים:

אחד - שלא ידעתי בך ולא הכרתי אותך, שכן מזמינים את האדם - כפי כבודו, ואולי אתה איש גדול ויפגע כבודך.
ואחד - אולי אתה הולך לדרכך בחיפזון ולא אטריח עליך (אותך).
ואחד - שלא תתיישב לפני אנשי החבורה, שדרכנו - שכל אותם שאוכלים על שולחן החתן והכלה, כולם נותנים להם אוצרות ומתנות.

אמרתי לו, הקב"ה ידון אותך לטוב. אמרתי לו, מה שמך? אמר לי, צדוק הקטן. באותה שעה למדתי ממנו שלושה-עשר סודות עליונים בתורה, ומבנו שלושה: אחד בנבואה, ושניים בחלום.

(ויצא, דף קמ"ח-קמ"ט)

[1] – וכוונתו לומר שהכח של כ"ה, של השכינה, הוא אותו הצד הרע, וכשהאדם עוזב את דרכי התורה, אותו הצד מתחבר בו ולמעשה מצר לו ומצער אותו.
[2] – וזהו החסד, שנקרא גם קץ הימין, כפי שנאמר לדניאל " וְאֵתָהּ, לָךְ לִקְץ, וְתִנּוּחַ וְתַעֲמֵד לַגְּרִלְךָ, לִקְץ הַיְמִינִי".

[1] רבי יצחק הצטרף לאב ושני בניו, שהיו הולכים בדרכם ודורשים בסודות התורה.
[2] – ומכאן עלינו ללמוד דרך ארץ יפיוה: לרוקים בינו, כשמחזרים אחרי כלותיהם המיועדות, ולנשואים בינו, בקבלת דרכן של נשותיהם לטפח את הבית. עלינו ללמוד שלא צריך להעיר על כל שטות, אלא לקבל באהבה את כל מה שיש להן להציע, ויש להן הרבה, כי מ-ה' אישה משכלת.

אשריהם ישראל, שהקב"ה בחר להתדבק בהם מכל שאר אומות העולם, ומתוך רחמיו אלו, קרבם אליו ונתן להם את התורה. ונתן להם השבת, שהוא קדוש יותר מכל שאר הימים, ובה מנוחה ושמחה של הכל, ומי ששומר את השבת כאילו שומר את כל התורה כולה.

בראשית תמן - תיקון מח'

[1] - וכמו **במאמר הזה**, חילול שבת הוא לא רק אי-עשייה, אל שמירה מעשיית חול ומעשייה של תכונות השייכות לצד האחר, לו אין מקום בשבת קודש.
[2] - צדיק הוא ספירת היסוד, אליו יורדות הארות העולמות העליונים (אֶחָד לְמֵלֶאכֶת אותו) והוא המעביר את השפע למלכות (אֶחָד לְהִתְמַלֵּא מִמֶּנּוּ).
[3] - ובארמית: "דכל מאן דכעיס, כאילו אוקיד נורא דגהינום", אחד המשפטים החזקים, באלו שנחקקים בראש מהרגע שקוראים אותם, ועולים בכל פעם בדיוק כשצריך אותם. והמשפט הזה נכון לכל יום, לכל זמן, במיוחד לשבת, אבל לא רק. כמו שאמרו חז"ל "כעס הכי מטמא ומקווה הכי מטהר", או "כל הכועס, כל מיני גיהנום שולטים בו".
ובשבת, שעה שהדינים עוברים ואינם מפאת עוצמת ההארה של השבת, צריך לעשות את מיטב המאמצים להכניס מריבות בתוך המשפחה, כי זה פתח הכניסה שלו ליניקת הארה גבוהה במיוחד מהשבת. כל מחלוקת הכי קטנה יכולה הפוך למהומה, והכל בניצוחו של היצר הרע.
[4] - לאחר שחטא בעץ הדעת טוב ורע, "קילל" הקב"ה את האדם הראשון ב-ל"ט שורשי מלאכות, אותן יאלץ לבצע בכדי לחיות בעולם הזה. מלאכות אלו לא מתבצעות ביום השבת.

עונג שבת'

"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת שְׁבֹתוֹ". רבי אבא פתח, "אם-תִּשָּׁב מִשְׁבֹּת רְגֶלְךָ, עֲשׂוֹת חֶפְצְךָ בַּיּוֹם קִדְשִׁי" וכו'. אשריהם ישראל, שהקב"ה בחר להתדבק בהם מכל שאר אומות העולם, ומתוך רחמיו אלו, קרבם אליו ונתן להם את התורה. ונתן להם השבת, שהוא קדוש יותר מכל שאר הימים, ובה מנוחה ושמחה של הכל, ומי ששומר את השבת כאילו שומר את כל התורה כולה.

"וְקִרְאתָ לַשְּׁבֹת עֹנֵג", עונג של הכל. עונג הנפש והגוף, עונג העליונים והתחתונים. מהו "וְקִרְאתָ"? שיזמין אותו, כמי שמזמין אורח לביתו, בשולחן ערוך בבית מתוקן כראוי, במאכל ובמשתה כראוי יותר משאר הימים (בשבוע).

"וְכַבְדְּתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרָךְךָ, מִמְּצוֹא חֶפְצְךָ וְדָבָר דְּבָר", לפי שהדיבור הזה עולה ונתעורר דיבור של מעלה. מי שמזמין אורח לביתו, בו צריך לעסוק ולא בעניין אחר. בוא וראה, זה הדיבור שיוצא מפי האדם, עולה ומעורר התעוררות למעלה, אם לטוב אם לרע. ומי שיושב בעונג של שבת אסור לו לעורר דיבור של חול, שהרי פוגם פגם ביום הקדוש.

מי שיושב בחופתו של המלך, אין ראוי לעזוב את המלך ולעסוק בעניין אחר, ובכל יום נצרך להראות הפעולה ולעורר ההתעוררות ממה שנצרך (לאותו היום), ובשבת - בענייני שמיים ובקדושת היום נצרך לעורר, ולא בעניין אחר.

(בשלה, דף מ"ז)

"בְּרֵאשִׁית" - שם תר"ו (שניים), שם שב"ת. כמו כן, ב'ראשית', והן שתי שבתות, עליהם נאמר "וְשָׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֹת, לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֹת" וגומר. פעמיים הזכיר כאן שבת, כנגד השכינה העליונה (הבינה) והתחתונה (המלכות). "לְדַרְתֶּם", מה זה "לְדַרְתֶּם"? (אל תקרי לדורותם אלא לדירתם...) אלא אשרי הוא מי שעושה להן דירה בשבת בשני בתי הלב, ומפנה משם יצר הרע שהוא חילול שבת [1]. "בְּרִית עוֹלָם" זה צדיק, ששניהם שורים עליו, אחד למלאת אותו ואחד להתמלא ממנו [2].

אשרי הוא מי ששומר דירה לשבת, שהוא הלב, שלא מתקרב לשם עצב הטחול וכעס המרה, שהיא אש הגיהנום, שעליה נאמר "לֹא תִבְעְרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁבֹת", וכך הוא ודאי, שכל מי שכועס כאלו מדליק את אש הגיהנום [3].

ארבעים מלאכות חסר אחת, הן כנגד ארבעים מלקיות חסר אחת בשבת [4], והם עשרה שלקה אדם, ועשרה לחווה, ועשרה לנחש, ותשעה לאדמה, ולכן אמרו בעלי המשנה "אין לוקין בְּשֹׁבֵת", שאלו המלאכות הם נחשבות לישראל כנגד מלקיות.

"יֵצִיאוֹת הַשְּׁבֹת שְׁמִיִּם", הן עקירה והנחה, שעושה אותם בבת אחת. מי שעוקר חפץ ממקומו ומניח אותו מחוץ למקומו ומרשותו, כאלו עקר את עץ החיים, שהוא אות ברית, והניח אותו ברשות נוכריה. מי שעושה את זה, גורם שעוקר נשמתו מרשותה (של השכינה) ומניחה ברשות אחרת, שהיא מרה וטחול, וזה גרם לישראל שנעקרו מארץ ישראל וגלו לארץ נוכריה, שהיא רשות הרבים, וכך הוא מי שמכניס את ברית קודש שלו לרשות נוכריה.

שְׁבֹתָא"י הוא טחול, חמ"ה (מרקורי) - אשה רעה, מְרָה (האיבר בטון). על שְׁבֹתָא"י נֶאֱמַר "וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מִיָּם". מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב וצמאון וקינה והספד וחשכה וערפל, והיא גלות לישראל, וצריכים ישראל לעשות לה שני בכל, והרי פרשוה, והוא דיבור של חול שהוא אסור בשבת. וכשאינה מוצאת (הטומאה) מקום לשרות שם, היא בורחת, כמו השפחה של אברהם שנאמר בה "מִפְּנֵי שָׂרָי גַבְרַתִּי אֲנִי בֹרַחַת".

על הטחול נאמר "שֵׁל נְעִלְיָךְ מֵעַל רִגְלֶיךָ", נעל מטונף של טיפה סרוחה, "כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמְתָּ קִדְשׁ הוּא", זה שבת (כלומר, להשיל העצב משבת), ועליו אומרת השכינה "פִּשְׁטַתִּי אֶת כְּתָנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רִגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם".

ומשום זה צריך אדם בשבת לשנות בלבושים, בנר ובמאכלים, וצריך להיות מוסיף מחול על הקודש, וכל המוסיף, מוסיפים לו נפש יתרה בשבת, וכל הגורע, גורעים לו אותה נפש יתרה חס ושלום.

(תיקוני הזהר, תיקון מח')

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזהר" בפייסבוק, ביטיוב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון **לחצו כאן** **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"ב שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, חוה דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.**